

Lovforslag nr. L 83. Fremsat den 23. januar 1991 af industriministeren (Anne Birgitte Lundholt)

Forslag

til

Varemærkelov

KAPITEL I

Almindelige bestemmelser

§ 1. Personer og virksomheder kan efter bestemmelserne i denne lov erhverve eneret til varemærker (varemærkeret). Ved varemærker forstås særlige kendetegn for varer eller tjenesteydelser, som benyttes eller agtes benyttet i en erhvervsvirksomhed.

Varemærkers form

§ 2. Et varemærke kan bestå af alle arter tegn, der er egnet til at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders, og som kan gengives grafisk, navnlig

- 1) ord og ordforbindelser, herunder slogans, personnavne, firmanavne eller navne på faste ejendomme,
- 2) bogstaver og tal,
- 3) figurer og afbildninger, eller
- 4) varens form, udstyr eller emballage.

Stk. 2. Der kan ikke erhverves varemærkeret til tegn, som udelukkende består af enten en udformning, som følger af varens egen karakter, en udformning af varen, som er nødvendig for at opnå et teknisk resultat, eller en udformning, hvorved varen får en væsentlig værdi.

Stiftelse af varemærkeret

§ 3. Varemærkeret kan stiftes enten

- 1) ved registrering af et varemærke i overensstemmelse med reglerne i denne lov for de varer eller tjenesteydelser, som registreringen omfatter, eller
- 2) ved ibrugtagning af et varemærke her i landet for de varer eller tjenesteydelser, for

hvilke varemærket er taget i brug, og for hvilke det vedvarende anvendes.

Stk. 2. Der kan ikke ved brug stiftes rettigheder til et varemærke, der efter sin beskaffenhed er udelukket fra registrering.

Stk. 3. Har mærket ikke fornødent særpræg ved ibrugtagningen, stiftes retten først, når og for så vidt der skabes særpræg gennem mærkets anvendelse.

Varemærkerettens indhold

§ 4. Indehaveren af en varemærkeret kan forbyde andre, der ikke har dennes samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af tegn, der er identiske med, eller som ligner varemærket

- 1) hvis brugen vedrører varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art som dem, der er omfattet af varemærkeretten, og
- 2) der herved er risiko for forveksling, herunder at det antages, at der er en forbindelse mellem varemærkerne.

Stk. 2. Uanset begrænsningen i stk. 1 til varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art kan varemærkeindehaveren dog forbyde brugen også for varer eller tjenesteydelser af anden art, hvis varemærket er velkendt her i landet, og brugen ville medføre en utilbørlig udnyttelse af varemærkets særpræg eller renommé eller skade særpræget eller renomméet.

Stk. 3. Som erhvervsmæssig brug skal navnlig anses

- 1) at anbringe tegnet på varerne eller på deres emballage,
- 2) at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med dette formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under det pågældende tegn,

- 3) at importere eller eksportere varerne under det pågældende tegn, eller
- 4) at anvende tegnet på forretningspapirer og i reklameøjemed.

Begrænsninger i indehaverens rettigheder

§ 5. Indehaveren af en varemærkeret kan ikke forbyde, at andre i overensstemmelse med god markedsføringskik gør erhvervsmæssig brug af

- 1) eget navn og egen adresse,
- 2) angivelser vedrørende varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varen eller tjenesteydelsen, eller
- 3) varemærket, når dette er nødvendigt for at angive anvendelsen af en vare eller tjenesteydelse, navnlig som tilbehør eller reservedele.

Konsumtion

§ 6. Indehaveren af en varemærkeret kan ikke forbyde brugen af mærket for varer, som af indehaveren selv eller med dennes samtykke er markedsført inden for De Europæiske Fællesskaber under dette mærke.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis indehaveren har rimelig grund til at modsætte sig fortsat markedsføring af varerne, især i tilfælde, hvor disses tilstand er ændret eller forringet, efter at de er markedsført.

Kolliderende rettigheder

§ 7. Kræver to eller flere hver for sig varemærkeret til samme eller lignende kendetegn, har den først opståede ret fortrin, medmindre andet følger af de nedenfor anførte bestemmelser. En registreret ret anses for opstået på den dag, hvor ansøgningen indleveres, jf. § 12, eller på den dag, fra hvilken der begæres prioritet efter reglerne i §§ 18 eller 19.

§ 8. En yngre ret til et registreret varemærke kan bestå ved siden af en ældre ret til et dermed forveksleligt varemærke, hvis ansøgningen er indgivet i god tro, og indehaveren af den ældre ret har været bekendt med og tålt brugen her i landet af den yngre ret i 5 på hinanden følgende år.

§ 9. En yngre ret til et varemærke kan også bestå ved siden af en ældre ret til et dermed forveksleligt varemærke, hvis indehaveren af den ældre ret ikke inden rimelig tid har taget de nødvendige skridt for at hindre brugen af det yngre varemærke.

§ 10. I de i §§ 8 og 9 omhandlede tilfælde kan indehaveren af et yngre varemærke ikke forbyde brugen af et ældre varemærke, selv om indehaveren af det ældre varemærke ikke længere kan gøre sin ret gældende mod det yngre varemærke.

Stk. 2. I de i § 9 omhandlede tilfælde kan det, hvis det findes rimeligt, bestemmes, at et af varemærkerne eller begge kun må anvendes på en særlig måde, for eksempel i en vis udformning eller med tilføjelse af en stedsangivelse.

Gengivelse af et varemærke i ordbøger m.v.

§ 11. Ved udgivelse af leksika, håndbøger, lærebøger eller lignende skrifter af fagligt indhold skal forfatteren, udgiveren og forlæggeren på begæring af indehaveren af et registreret varemærke sørge for, at dette ikke gengives uden angivelse af, at det er et registreret varemærke.

Stk. 2. Den, der ikke opfylder sine forpligtelser efter stk. 1, skal bekoste en berigtigende bekendtgørelse på den måde, det findes rimeligt.

KAPITEL 2

Registrering af varemærker

§ 12. Ansøgning om registrering af et varemærke indgives skriftligt til Patentdirektoratet. Ansøgningen skal indeholde en gengivelse af varemærket og oplysning om ansøgerens navn eller firma. I ansøgningen skal endvidere angives de varer eller tjenesteydelser, for hvilke mærket ønskes registreret.

Stk. 2. Ansøgningen skal være affattet i overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat i medfør af § 48. Med ansøgningen skal følge det fastsatte gebyr.

Stk. 3. Patentdirektoratet fører et varemærkereregister. Direktoratet offentliggør registreringer m.v.

Registreringshindringer

§ 13. Et varemærke skal for at kunne registreres være af den i § 2 angivne beskaffenhed, herunder have fornødent særpræg.

Stk. 2. Følgende varemærker er udelukket fra registrering:

- 1) Varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen, eller andre egenskaber ved disse.
- 2) Varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, som i daglig sprogbrug eller efter almindelig markedsføringsskik udgør en sædvanlig betegnelse for varen eller tjenesteydelsen.

Stk. 3. Et varemærke kan uanset bestemmelserne i stk. 1 og 2 registreres, hvis det inden ansøgningens indlevering som følge af den brug, der er gjort deraf, har fået fornødent særpræg.

§ 14. Udelukket fra registrering er endvidere:

- 1) Varemærker, som strider mod lov, den offentlige orden eller sædelighed.
- 2) Varemærker, som er egnet til at vildlede, f.eks. med hensyn til varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse.
- 3) Varemærker, der ikke er godkendt af de kompetente myndigheder, og som skal afslås i medfør af artikel 6 c i Pariserkonventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret, samt mærker, der omfatter tegn, emblemer og våben, som har offentlig interesse, medmindre deres registrering er blevet tilladt af vedkommende myndighed.
- 4) Varemærker, der uhjemlet består af eller indeholder en bestanddel, der kan opfattes som et person- eller virksomhedsnavn, hvortil en anden har lovlig adkomst, eller som et portræt, og der ikke derved sigtes til forlængst afdøde personer, eller som uhjemlet indeholder særegent navn på eller afbildning af en andens faste ejendom.
- 5) Varemærker, der uhjemlet består af eller indeholder en bestanddel, der kan opfattes som særegen titel på en andens beskyttede litterære eller kunstneriske værk, eller som krænker en andens ophavsret til sådan værk eller ret til fotografisk billede eller en andens industrielle rettigheder.

§ 15. Et varemærke er udelukket fra registrering, hvis

- 1) det er identisk med et ældre varemærke, og de varer eller tjenesteydelser, for hvilke mærket søges registreret, er af samme art som de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det ældre mærke er beskyttet, eller
- 2) der er risiko for forveksling, herunder at det antages, at der er en forbindelse med det ældre varemærke, fordi det yngre mærke er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og varerne eller tjenesteydelserne er af samme eller lignende art.

Stk. 2. Ved ældre varemærker efter stk. 1 forstås

- 1) mærker af følgende kategorier, hvis ansøgningsdato ligger før varemærkets ansøgningsdato, eventuelt under hensyntagen til den fortrinsret, der gøres gældende til støtte for disse mærker:
 - a) EF-varemærker,
 - b) varemærker, der er registreret her i landet, eller
 - c) varemærker, som er genstand for en international registrering med virkning her i landet,
- 2) EF-varemærker, for hvilke der i overensstemmelse med forordningen om EF-varemærker påberåbes anciennitet i forhold til et af de i nr. 1, litra b, og c omhandlede mærker, også selv om der er givet afkald på det, eller det er bortfaldet,
- 3) ansøgninger af de under nr. 1 og 2 omhandlede mærker med forbehold af deres registrering, eller
- 4) varemærker, som på tidspunktet for ansøgningen, eventuelt tidspunktet for den fortrinsret, der gøres gældende til støtte for ansøgningen, er »vitterlig kendt« her i landet i den i artikel 6 b i Pariserkonventionen angivne betydning.

Stk. 3. Et varemærke er også udelukket fra registrering, hvis det er identisk med eller ligner et ældre EF-varemærke, jf. stk. 2, og det søges registreret for varer eller tjenesteydelser af anden art end dem, for hvilke det ældre EF-varemærke er registreret, når det ældre EF-varemærke er velkendt i De Europæiske Fællesskaber, og brugen af det yngre varemærke ville medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre EF-varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé.

Stk. 4. Et varemærke er ligeledes udelukket fra registrering, hvis

- 1) varemærket er identisk med eller ligner et ældre dansk varemærke efter stk. 2, og det søges registreret for varer eller tjenesteydelser af anden art end dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, når det ældre varemærke er velkendt her i landet, og brugen af det yngre varemærke ville medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé, eller
- 2) der ved brug her i landet er erhvervet ret til et identisk eller forveksleligt varemærke eller til et andet i erhvervsvirksomhed anvendt identisk eller forveksleligt tegn før tidspunktet for ansøgningen af det yngre varemærke eller eventuelt tidspunktet for den fortrinsret, der gøres gældende til støtte for ansøgningen af det yngre varemærke.

Stk. 5. Et varemærke er ikke udelukket fra registrering efter reglerne i stk. 1-4, når indehaveren af det ældre varemærke eller andre ældre rettigheder giver sit samtykke til registreringen af det yngre mærke.

Disclaimere

§ 16. En varemærkeret, der er opnået ved registrering, omfatter ikke sådanne dele af varemærket, som ikke særskilt kan registreres.

Stk. 2. Indeholder et varemærke sådanne bestanddele, og er der særlig anledning til at antage, at varemærkets registrering kan medføre tvivl med hensyn til varemærkerettens omfang, kan disse ved registreringen udtrykkeligt undtages fra beskyttelsen.

Stk. 3. Viser det sig senere, at dele af varemærket, som er blevet undtaget fra beskyttelsen, er blevet registrerbare, kan en ny registrering foretages af disse dele eller af selve varemærket uden den i stk. 2 angivne begrænsning.

Vareklasser

§ 17. Varemærker registreres i én eller flere vare- eller tjenesteydelsesklasser. Industriministeren fastsætter bestemmelser om inddelingen i klasser.

Konventionsprioritet

§ 18. Hvis en ansøgning om registrering af et varemærke indleveres her i landet senest 6 måneder efter, at den første ansøgning om registrering af varemærket er indleveret i et land,

som er tilsluttet Pariserkonventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret, vil ansøgningen på begæring få prioritet fra den første indleveringsdato.

Stk. 2. Stk. 1 finder under forudsætning af gensidighed tilsvarende anvendelse for varemærker, der første gang er ansøgt i et land, der ikke er tilsluttet Pariserkonventionen.

Udstillingsprioritet

§ 19. Hvis en ansøgning om registrering af et varemærke indleveres her i landet senest 6 måneder efter, at mærket for første gang er anvendt for varer udstillet på en officiel eller officielt anerkendt international udstilling, vil ansøgningen på begæring få prioritet fra denne dato. Ved de nævnte udstillinger forstås sådanne, som er defineret i Konventionen angående internationale udstillinger af 22. november 1928 med senere revisioner.

Behandling af ansøgninger

§ 20. Er ansøgningen ikke i overensstemmelse med loven eller bestemmelser fastsat i medfør af loven, eller finder Patentdirektoratet, at der i øvrigt er noget til hinder for at godkende ansøgningen, giver direktoratet ansøgeren meddelelse herom og fastsætter en frist for ansøgeren til at udtale sig.

Stk. 2. Ved fristens udløb tager direktoratet stilling til ansøgningen, medmindre ansøgeren får adgang til at udtale sig på ny.

Påstand om ret til et varemærke

§ 21. Påstår nogen at have ret til et ansøgt eller registreret varemærke, kan Patentdirektoratet, hvis man finder spørgsmålet tvivlsomt, opfordre den pågældende til inden en nærmere angiven frist at anlægge retssag herom. Efterkommes opfordringen ikke, kan påstanden lades ude af betragtning. Underretning herom skal gives i opfordringen.

Stk. 2. Er der anlagt sag om retten til et varemærke, kan Patentdirektoratets behandling af sagen stilles i bero, indtil retssagen er endeligt afgjort.

Registrering

§ 22. Når ansøgningen er godkendt, registreres varemærket, og registreringen offentliggøres.

Indsigelse

§ 23. Når registreringen er offentliggjort, er der adgang til at fremsætte indsigelse mod registreringens gyldighed. Indsigelsen, der skal være begrundet, skal fremsættes skriftligt til Patentdirektoratet inden 2 måneder fra offentliggørelsesdatoen. Indehaveren af den registrerede ret skal underrettes om indsigelsen og have adgang til at udtale sig.

Stk. 2. Tages indsigelsen ikke til følge, skal dette meddeles indsigeren og rettighedsindehaveren.

Stk. 3. Tages indsigelsen til følge, erklæres registreringen helt eller delvis ugyldig. Afgørelse herom offentliggøres, når den er blevet endelig.

Mærkeændring

§ 24. Efter anmodning fra indehaveren kan der foretages uvæsentlige ændringer af et registreret varemærke, hvis helhedsindtrykket af varemærket ikke påvirkes af ændringen.

Stk. 2. Ændringer af registrerede varemærker indføres i registret og offentliggøres.

Brugspligt

§ 25. Har indehaveren af et registreret varemærke ikke inden 5 år fra registreringsprocedurens afslutning gjort reel brug af varemærket her i landet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, eller har brugen været ophørt uden afbrydelser i 5 år, kan registreringen ophæves, jf. § 28, medmindre der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted.

Stk. 2. Følgende betragtes ligeledes som brug i henhold til stk. 1:

- 1) Brug af varemærket i en form, der ikke væsentligt afviger fra den form, hvori det er registreret.
- 2) Anbringelse af varemærket her i landet på varer eller deres emballage udelukkende med eksport for øje.

Stk. 3. Brug af et varemærke, der finder sted med indehaverens samtykke, ligestilles med indehaverens brug af varemærket.

Registreringens varighed

§ 26. Den varemærkeret, der opnås ved registreringen, gælder fra den dag, ansøgningen i henhold til § 12, jf. §§ 18 og 19, er indgivet, og varer i 10 år fra registreringsdagen.

Stk. 2. Registreringen kan fornys for 10 år ad gangen fra udløbet af den pågældende registreringsperiode.

Fornyelse

§ 27. Ansøgning om fornyelse sker ved indbetaling af det fastsatte gebyr til Patentdirektoratet tidligst 3 måneder før og senest 6 måneder efter registreringsperiodens udløb.

Stk. 2. Findes ansøgningen i orden, indføres fornyelsen i registret.

Stk. 3. Patentdirektoratet opkræver fornyelsesgebyrer hos mærkeindehaveren eller dennes fuldmægtig, men er ikke ansvarlig for rettighedstab som følge af manglende opkrævning.

Stk. 4. Er ansøgningen ikke i overensstemmelse med de givne forskrifter, giver Patentdirektoratet meddelelse herom og fastsætter en frist for ansøgeren til at udtale sig.

Stk. 5. Ved fristens udløb tager direktoratet stilling til ansøgningen, medmindre ansøgeren får adgang til at udtale sig på ny.

KAPITEL 3

Registreringens ophør

§ 28. Er et varemærke registreret i strid med bestemmelserne i denne lov, kan registreringen ophæves, jf. dog §§ 8 og 9. Er registreringshindringen manglende særpræg og lignende, jf. § 13, skal der ved bedømmelsen også tages hensyn til den brug, der er sket efter registreringen, jf. § 13, stk. 3.

Stk. 2. En registrering kan ligeledes ophæves, hvis

- 1) varemærket ikke er brugt i overensstemmelse med § 25,
- 2) varemærket som følge af indehaverens virksomhed eller passivitet er blevet til en almindelig betegnelse inden for branchen for den vare eller tjenesteydelse, som varemærket er registreret for, eller
- 3) varemærket som følge af den brug, der af indehaveren eller med dennes samtykke gøres af varemærket for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, er egnet til at vildlede, især med hensyn til varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse.

Stk. 3. Krav om ophævelse af et varemærke efter stk. 2, nr. 1, kan ikke gøres gældende, hvis reel brug af varemærket påbegyndes eller genoptages i tiden mellem udløbet af 5-årsperioden og tidspunktet for indgivelse af begæring

om ophævelse. Påbegyndelse eller genoptagelse af brugen inden for de sidste 3 måneder forud for indgivelse af begæring om ophævelse tages imidlertid ikke i betragtning, såfremt forberedelserne til påbegyndelse eller genoptagelse af brugen først indledes, når indehaveren har fået kendskab til, at der eventuelt vil blive indgivet begæring om ophævelse.

Stk. 4. Hvis ophævelsesgrunden kun vedrører en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke mærket er registreret, skal registreringen kun ophæves for disses vedkommende.

Ophævelse ved dom

§ 29. Ophævelse af en registrering i henhold til § 28 sker ved dom. Sagen anlægges mod indehaveren, og den kan anlægges af enhver, der har retlig interesse deri. Sag efter bestemmelserne i § 13 og § 14, nr. 1-3 kan også anlægges af Patentdirektoratet.

Administrativ ophævelse

§ 30. Patentdirektoratet kan efter begæring fra enhver med retlig interesse deri og mod betaling af det fastsatte gebyr ophæve en varemærkeregistrering, hvis betingelsen for ophævelse i § 25, jf. § 28, stk. 2, nr. 1, er opfyldt.

Stk. 2. Patentdirektoratets afgørelse kan indbringes for Patentankenævnet og domstolene i overensstemmelse med § 46. Mærkeindehaveren kan dog til enhver tid anlægge sag herom mod den, der begærer registreringen ophævet, hvadenten Patentdirektoratet har truffet afgørelse i sagen eller ej.

§ 31. Foreligger der begrundet tvivl om, at der findes en mærkeindehaver, eller er dennes adresse ukendt, kan enhver med retlig interesse deri begære varemærket slettet af registret.

Stk. 2. Inden udslettelse kan ske, skal Patentdirektoratet anmode indehaveren om at give sig til kende inden en frist fastsat af Patentdirektoratet. Meddelelse om frist gives ved anbefalet brev eller på lignende betryggende måde. Hvis indehaverens adresse ikke kendes, meddeles fristen ved offentlig bekendtgørelse. Har indehaveren herefter ikke givet sig til kende, slettes varemærket af registret.

Annulation

§ 32. Hvis en registrering af et varemærke, en fornyelse af en varemærkeregistrering eller en

notering af ændring i registret er sket ved en åbenbar fejlekspedition, kan Patentdirektoratet indtil 3 måneder fra registreringsdatoen eller noteringsdatoen annullere registreringen, fornyelsen eller noteringen.

Udslettelse

§ 33. Udslettelse af registret sker,

- 1) når registreringen ikke fornyes,
- 2) når mærkeindehaveren begærer varemærket udslettet,
- 3) hvis registreringen erklæres ugyldig i medfør af § 23, eller
- 4) hvis der træffes beslutning eller afsiges dom om ophævelse i medfør af §§ 29, 30, 31 eller 37, stk. 2.

§ 34. Af enhver dom, der vedrører en varemærkeregistrering eller en varemærkeansøgning, skal vedkommende domstol sende Patentdirektoratet en udskrift.

KAPITEL 4

Særlige bestemmelser om registrering af udenlandske varemærker Hjemlandsregistrering

§ 35. En ansøger, der ikke driver virksomhed her i landet, og som ikke er hjemmehørende i en stat, der har tiltrådt Pariserkonventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret, skal dokumentere, at et tilsvarende mærke er registreret for den pågældende i hjemlandet for de varer eller tjenesteydelser, som ansøgningen omfatter.

Stk. 2. Industriministeren kan under forudsætning af gensidighed bestemme, at stk. 1 ikke finder anvendelse.

§ 36. Industriministeren kan under forudsætning af gensidighed bestemme, at varemærker, som ellers ikke ville kunne registreres her i landet, men som er registreret i en fremmed stat, kan registreres her, således som de er registreret i den fremmede stat. En sådan registrering gælder ikke i videre omfang end i den fremmede stat.

Fuldmægtig

§ 37. En varemærkeindehaver, som ikke har bopæl her i landet, skal have en her bosat fuldmægtig, som på dennes vegne kan modtage søgsmål og alle forekommende meddelelser

vedrørende varemærket med bindende virkning for indehaveren. Fuldmægtigens navn og adresse skal indføres i varemærkeregistret.

Stk. 2. Findes behørig fuldmægtig ikke noteret, skal varemærkeindehaveren berigtige forholdet inden en frist, fastsat af Patentdirektoratet. Meddelelse om frist gives ved anbefalet brev eller på lignende betryggende måde. Hvis varemærkeindehaverens adresse ikke kendes, meddeles fristen ved offentliggørelse. Er en fuldmægtig ikke udpeget inden fristens udløb, slettes varemærket af registret.

KAPITEL 5

Overdragelse og licens m.v.

§ 38. Retten til et varemærke kan overdrages i eller uden forbindelse med den virksomhed, hvor det benyttes.

Stk. 2. Overdrager nogen sin virksomhed, går retten til virksomhedens varemærker over til erhververen, medmindre andet er eller må anses for at være aftalt.

§ 39. Overdragelse af retten til et registreret varemærke skal på begæring noteres i varemærkeregistret.

Stk. 2. Indtil overdragelsen er meddelt Patentdirektoratet, anses indehaveren af varemærket at være den, der senest er noteret i registret.

Licens

§ 40. Der kan gives licens til et varemærke for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, samt for hele landet eller en del af dette. Licensen kan være en eksklusiv licens eller en simpel licens.

Stk. 2. Licensen skal på indehaverens eller licenstagernes begæring noteres i varemærkeregistret. Ligeledes noteres det i registret, når det senere godtgøres, at licensen er ophørt.

Stk. 3. Indehaveren af et varemærke kan gøre de rettigheder, der er knyttet til varemærket, gældende over for en licenstag, der overtræder en af bestemmelserne i licensaftalen med hensyn til licensens gyldighedsperiode, den udformning, hvori varemærket må anvendes i henhold til registreringen, arten af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke licensen er indrømmet, det område, inden for hvilket der må gøres brug af varemærket, eller kvaliteten af de af licenstageren fremstillede varer eller præstede tjenesteydelser.

Pant og udlæg

§ 41. Er retten til et registreret varemærke blevet pantsat, eller er der foretaget udlæg deri, skal Patentdirektoratet på indehaverens, pant-haverens eller rekvirentens begæring notere dette i varemærkeregistret.

KAPITEL 6

Bestemmelser vedrørende retsbeskyttelsen

§ 42. Forsætlig krænkelse af en varemærkeret, der er stiftet ved registrering eller brug, straffes med bøde. Under særligt skærpene omstændigheder, herunder navnlig hvis der ved overtrædelserne tilsigtes en betydelig og åbenbart retsstridig vinding, kan straffen stige til hæfte eller fængsel i indtil 1 år.

Stk. 2. Overtrædelser, som omfattes af stk. 1, 1.pkt., påtales af den forurettede. Øvrige overtrædelser påtales af det offentlige, når den forurettede begærer det. Sagerne behandles som politisager. Retsmidlerne i retsplejelovens kapitel 73 om ransagning kan anvendes i samme omfang som i statsadvokatsager.

Stk. 3. Er en overtrædelse begået af et aktieselskab, anpartselskab, andelsselskab eller lignende, kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar. Er overtrædelserne begået af staten, en kommune eller et kommunalt fællesskab, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse, kan der pålægges staten, kommunen eller det kommunale fællesskab som sådant bødeansvar.

§ 43. Den, som forsætligt eller uagtsomt krænker en andens varemærkeret, er pligtig at udrede rimeligt vederlag for udnyttelsen af varemærket samt erstatning for den yderligere skade, som krænkelsen måtte have medført.

Stk. 2. Foreligger der hverken forsæt eller uagtsomhed, er krænkeren pligtig at udrede vederlag og erstatning efter bestemmelserne i stk. 1, i det omfang det skønnes rimeligt.

Stk. 3. Er varemærkeretten stiftet ved registrering, finder reglerne i stk. 1 også anvendelse for tiden mellem ansøgningens indlevering og mærkets registrering, dersom krænkeren vidste eller burde vide, at ansøgningen var indleveret.

Stk. 4. Borgerlige sager, for hvis udfald anvendelsen af denne lov er af væsentlig betydning, anlægges ved Sø- og Handelsretten i København, medmindre parterne vedtager andet.

§ 44. I sager om krænkelse af en varemærkeret kan retten bestemme, at der skal træffes for-

anstaltninger til forebyggelse af misbrug af varemærket. I så henseende kan det bl.a. bestemmes, at de ulovligt anbragte varemærker skal fjernes fra de varer, der er i den pågældendes besiddelse eller i øvrigt står til vedkommendes rådighed, eller om fornødent at varerne skal tilintetgøres eller udleveres til den forurettede mod eller uden erstatning.

§ 45. Hvis der er givet licens til brug af et varemærke, anses såvel licensgiver som licenstagere som påtaleberettiget i sager om krænkelse af varemærkeretten, hvis intet andet er aftalt.

Stk. 2. En licenstagere, som vil anlægge sag, skal underrette licensgiveren herom.

KAPITEL 7

Forskellige bestemmelser

§ 46. Patentdirektoratets afgørelser efter denne lov kan indbringes for Patentankenævnet (Ankenævnet for Industriel Ejendomsret) senest 2 måneder efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Inden samme frist skal gebyr for klagebehandlingen betales. Sker dette ikke, skal klagen afvises. Indbringelse for Patentankenævnet har opsættende virkning.

Stk. 2. Ankenævnets afgørelser kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed.

Stk. 3. Søgsmål til prøvelse af afgørelser truffet af Patentdirektoratet, som kan påklages til ankenævnet, kan ikke indbringes for domstolene, før ankenævnets afgørelse foreligger. Søgsmål til prøvelse af ankenævnets afgørelser skal anlægges inden 2 måneder efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Søgsmålet har opsættende virkning.

§ 47. Patentdirektoratet kan efter anmodning påtage sig at løse særlige opgaver, der vedrører varemærker og varemærkeret.

Stk. 2. Industriministeren fastsætter regler om betalingen herfor.

§ 48. Industriministeren fastsætter nærmere bestemmelser om ansøgning, om påberåbelse af fortrinsrettigheder, jf. §§ 18 og 19, om registrering og udslettelse af varemærker, om registreringsindretning og førelse, om offentliggørelse af registreringer m.v., samt om gebyrerne for indlevering og behandling af ansøgninger, for ekspeditioner, udskrifter m.v. Industriministeren kan fastsætte nærmere regler til bestemmel-

se af hvilke dage, der betragtes som lukkedage for Patentdirektoratet.

§ 49. Henlægger industriministeren sine beføjelser efter loven til Patentdirektoratet, kan ministeren fastsætte regler om klageadgangen, herunder at klager ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed.

KAPITEL 8

International varemærkeregistring

§ 50. Ved en international varemærkeregistring forstås en registrering i henhold til den i Madrid den 14. april 1891 vedtagne overenskomst vedrørende international registrering af varemærker med senere revisioner (Madrid-Arrangementet) eller i henhold til den i Madrid den 27. juni 1989 vedtagne protokol til Madrid-Arrangementet (Protokollen).

Virkningerne af en international registrering

§ 51. Fra registreringsdatoen eller fra datoen for en efterfølgende designering har en international varemærkeregistring, hvori Danmark er designeret, samme retsvirkning, som hvis mærket var registreret i Danmark.

Afslag

§ 52. Patentdirektoratet kan inden for den frist, der er fastsat i Madrid-Arrangementet eller Protokollen, meddele det Internationale Bureau helt eller delvist afslag på mærkets gyldighed i Danmark, hvis mærket ikke opfylder registreringsbetingelserne efter denne lov, eller hvis der fremsættes indsigelse.

Bortfald og videreførelse i dansk ret

§ 53. Hvis den internationale varemærkeregistring mister sin gyldighed, bortfalder dens gyldighed ligeledes i Danmark fra tidspunktet for bortfald af den internationale registrering.

Stk. 2. Indehaveren af en international varemærkeregistring efter Protokollen kan i så fald indgive en dansk varemærkeansøgning med samme virkning, som hvis ansøgningen var indleveret på indleveringsdatoen for den internationale registrering eller datoen for en efterfølgende designering, forudsat at

1) ansøgningen indgives senest 3 måneder efter udslettelsesdatoen,

- 2) den danske varemærkeansøgning ikke omfatter andre varer eller tjenesteydelser end den internationale varemærkeregistrering og
- 3) ansøgningen i øvrigt opfylder kravene til en varemærkeansøgning, og ansøgeren betaler de foreskrevne gebyrer.

Forbud mod dobbeltbeskyttelse

§ 54. I de tilfælde, hvor et i Danmark registreret varemærke tillige på mærkeindehaverens foranledning er genstand for en international varemærkeregistrering, skal den internationale varemærkeregistrering træde i stedet for den danske registrering, hvis

- 1) Danmark er designeret enten oprindeligt eller senere,
- 2) de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af den danske registrering, også er omfattet af den internationale registrering, eller
- 3) Danmark er designeret senere end ansøgningsdatoen for den danske registrering.

Stk. 2. Patentdirektoratet skal på forlangende notere i sit register, at der foreligger en international varemærkeregistrering.

Ansøgning om international varemærkeregistrering på basis af ansøgning eller registrering i Danmark

§ 55. En international varemærkeansøgning kan indleveres af ansøgere hjemmehørende i Danmark, der er indehavere af en dansk varemærkeansøgning eller registrering.

§ 56. Internationale varemærkeansøgninger eller efterfølgende designering på basis af en ansøgning eller registrering i Danmark indleveres til Patentdirektoratet i overensstemmelse med de bestemmelser, der fastsættes af industriministeren, jf. § 60. Med ansøgningen skal følge det fastsatte gebyr.

§ 57. En international ansøgning kan kun omfatte de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af den danske ansøgning eller registrering.

§ 58. Ved indlevering af en international varemærkeansøgning kan der påberåbes prioritet i overensstemmelse med Pariserkonventionen.

Fornyelse m.v.

§ 59. Om fornyelse gælder de regler, der er fastsat i Madrid-Arrangementet og Protokollen.

§ 60. Industriministeren fastsætter nærmere regler til gennemførelse af bestemmelserne i dette kapitel. Der kan herunder fastsættes særlige regler om offentliggørelse af de internationale registrerede varemærker, jf. § 51, og om fremsættelse af indsigelser herimod, jf. § 52. Industriministeren kan endvidere fastsætte regler om gebyrer for behandling af sager i forbindelse hermed.

KAPITEL 9

Ikræfttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 61. Loven træder i kraft den 1. januar 1992 og samtidig ophæves varemærkeloven, jf. lov-bekendtgørelse nr. 249 af 17. april 1989.

Stk. 2. De administrative regler, der er fastsat i medfør af varemærkeloven, jf. stk. 1, forbliver i kraft, indtil de afløses af forskrifter udstedt efter denne lov.

Stk. 3. For varemærker, der er registreret før den 31. december 1991, påbegyndes 5-årsperioden efter § 25 først den 1. januar 1992.

Stk. 4. Bestemmelserne i kapitel 8 sættes i kraft helt eller delvist ved bekendtgørelse udstedt af industriministeren.

§ 62. Ansøgninger, der ved lovens ikrafttræden ikke er bekendtgjort i overensstemmelse med de hidtidige bestemmelser, behandles efter bestemmelserne i denne lov.

§ 63. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning.

Lovforslaget tager sigte på at gennemføre 1. EF-direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (89/104/EØF). Direktivet er optaget som bilag til lovforslaget. Selv om den gældende varemærkelov, som trådte i kraft i 1960, i det store og hele har fungeret tilfredsstillende, er det fundet rigtigt samtidig at gennemføre en modernisering af varemærkeloven, især med det formål at forenkle sagsbehandlingen. Endvidere vil lovforslaget give mulighed for, at Danmark ratificerer Protokollen til Madrid-Arrangementet og det eksisterende Madrid-Arrangement om international registrering af varemærker.

Om lovforslagets nærmere indhold henvises til pkt. 3 og til bemærkningerne til forslagens enkelte bestemmelser.

2. Direktivet.

Formålet med direktivet er at tilnærme medlemsstaternes varemærkelovgivning indbyrdes, således at de forskelligheder, som kan hindre den frie bevægelighed for varer og den frie udveksling af tjenesteydelser samt fordreje konkurrencevilkårene i fællesmarkedet, mindskes. Det er i den forbindelse af afgørende betydning, at det sikres, at registrerede varemærker for fremtiden nyder samme beskyttelse i alle medlemsstaterne.

Direktivet indeholder bl.a. bestemmelser om retsvirkninger ved undladelse af at tage et registreret varemærke i brug, rettighedsfortabelse på grund af passivitet, varemærkers form, registreringshindringer og ugyldighedsgrunde, herunder manglende særpræg og kollision med ældre rettigheder samt om de rettigheder, der er knyttet til varemærket.

Direktivet skal ses i sammenhæng med forslaget til Forordning om EF-varemærker, som endnu ikke er vedtaget, men som forventes vedtaget inden etableringen af det indre marked fra 1. januar 1993.

Efter direktivets artikel 16 skal medlemsstaterne senest den 28. december 1991 have foretaget de nødvendige lovændringer til gennemførelse af direktivets

bestemmelser i national ret, men den nævnte frist kan af Rådet efter forslag fra Kommissionen forlænges indtil den 31. december 1992. En sådan forlængelse vil have til formål at gøre det muligt at udsætte direktivets gennemførelse til tidspunktet for EF-varemærkesystemets etablering.

3. Lovforslagets indhold.

Lovforslaget indeholder flere nydannelser i forhold til den gældende varemærkelov. Det drejer sig bl.a. om:

- Indførelse af såkaldt brugspligt.
- Udvidelse af begrebet »velkendte mærker«.
- Fastlæggelse af regler om konsumtion.
- Indskrænkelse af beskyttelsen af mærker, der alene er brugt i udlandet.
- Ændring af indsigelsesperiodens placering.
- Indførelse af regler om administrativ ophævelse af registreringer.
- Styrkelse af retsværnet.
- Adgang til international registrering.

For i videst muligt omfang at undgå fortolknings tvivl er en række af lovforslagets bestemmelser formuleret i nøje overensstemmelse med direktivets ordlyd.

3.1. I overensstemmelse med direktivet foreslås indførelse af brugspligt i den danske varemærkelov. Brugspligten betyder, at en varemærker registrering på begæring fra retligt interesserede helt eller delvist kan udslættes, hvis der ikke er gjort reel brug af varemærket her i landet inden for en sammenhængende periode på 5 år i tiden efter registreringsprocedurans afslutning.

Herved bringes dansk varemærkeret i overensstemmelse med varemærkeretten i langt den overvejende del af andre industrialiserede lande. Ved indførelsen af brugspligt vil den uhensigtsmæssighed, at varemærker beskyttes for varer eller tjenesteydelser, for hvilke de ikke bruges, blive fjernet.

Den retligt interesserede, der ønsker et ikke-ibrugtaget varemærke udsløttet, kan ifølge forslaget frit vælge mellem at anlægge sag ved domstolene eller at fremsætte en begæring om udsløttelse over for Patentdirektoratet. Efter gældende ret kan Patentdirek-

toratet ikke selv ophæve en registrering. Patentdirektoratets mulighed for administrativ ophævelse vil gøre reglen om brugspligt mere effektiv. Administrativ ophævelse vil gøre det lettere, hurtigere og billigere for ansøgere at få udsløttet et ældre mærke, som ikke har været brugt, og som står i vejen for, at et mærke kan registreres. Ordningen vil være i overensstemmelse med direktivet, som giver adgang til bestemmelser om administrativ ophævelse ved manglende brug. Den administrative ophævelse vil endvidere aflaste domstolene.

3.2. Betingelserne for, at et varemærke kan anses for at være så kendt, at det får beskyttelse ud over de varer eller tjenesteydelser, mærket er registreret for, foreslås lempet, således som direktivet giver adgang til. Med indførelsen af brugspligt vil bestemmelsen om disse velkendte mærker få øget betydning, da den blotte registrering ikke vil give beskyttelse for varer eller tjenesteydelser, der ligger uden for dem, for hvilke mærket har været anvendt.

3.3. I Danmark gælder såvel national som international konsumtion, d.v.s., at en mærkeindehaver, hvis varer lovligt er bragt i handelen med hans varemærke af ham selv eller med hans samtykke, ikke kan gøre varemærkeret gældende ved videresalg; men der er ikke nogen direkte bestemmelse herom i varemærkeloven. Direktivet fastslår i overensstemmelse med praksis fra EF-Domstolen, at der inden for EF skal gælde konsumtion. Der foreslås derfor en udtrykkelig bestemmelse herom. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 6.

3.4. Den gældende lov forbyder brug og registrering af et varemærke, som en anden allerede har taget i brug i udlandet, hvis den danske bruger eller ansøger kender eller burde kende det i udlandet brugte mærke. Direktivet tillader opretholdelse af et sådant registreringsforbud. Den gældende lov beskytter imidlertid udenlandske varemærker mere end Danmark er internationalt forpligtet til, og da reglen tillige er vanskelig at administrere på grund af bevisproblemer, særlig i registreringssituationen, foreslås alene et registreringsforbud, der er begrænset til at omfatte mærker, som er vitterlig kendte i den betydning, som er angivet i artikel 6 b i Pariserkonventionen.

3.5. På baggrund af det procentvis beskedne antal indsigelser og som led i en modernisering foreslås det, at der for færdigbehandlede godkendte ansøgnings vedkommende sker registrering uden forudgående bekendtgørelse, således at indsigelsesperioden kommer til at ligge efter registreringen. Ændringen vil i øvrigt ikke berøre reglerne for indsigelse, men vil hurtiggøre og billigøre sagsbehandlingen, bl.a. derved, at varemærkerne for fremtiden kun skal bekendtgøres én gang i Dansk Varemærketidende.

3.6. Efter gældende ret kan et varemærke kun udsløttes administrativt p.g.a. manglende indbetaling af fornyelsesafgift, eller hvis en udenlandsk mærkeindehaver ikke har en fuldmægtig bosiddende her i landet.

Den administrative kompetence til udsløttelse foreslås udvidet som allerede nævnt under pkt. 3.1 til under visse betingelser også at gælde mærker, som ikke bruges. Herudover foreslås administrativ udsløttelse indført i tilfælde, hvor en mærkeindehaver ikke længere eksisterer eller dennes adresse er ukendt. Retligt interesserede kan i disse tilfælde fremsætte begæring om udsløttelse. Endvidere foreslås det, at muligheden for annullation af en varemærkeregistring i tilfælde af åbenbare fejlekspeditioner bliver lovfæstet.

3.7. Siden vedtagelsen af den gældende varemærkelov er den professionelle krænkelse af varemærkerettigheder øget betydeligt. For at søge at imødegå denne udvikling foreslås de straffe- og erstatningsretlige sanktioner skærpet, således at disse bringes på højde med flere af de øvrige immaterialretslove.

3.8. For at muliggøre, at Danmark tiltræder Protokollen til Madrid-Arrangementet vedrørende international registrering af varemærker, som ventes sat i kraft i 1991 eller 1992, og tillige det eksisterende Madrid-Arrangement, uden at lovændring skal foretages, er der indsat et kapitel vedrørende international varemærkeregistring. En international registrering på basis af en udenlandsk registrering, hvori Danmark er designeret, får samme retsvirkning, som hvis mærket er registreret i Danmark. En international varemærkeansøgning vil kunne indleveres af ansøgere hjemmehørende i Danmark, der er indehavere af en dansk varemærkeansøgning eller -registrering. Dette kapitel kan ifølge forslaget sættes i kraft af industriministeren.

4. Høring.

Et af Patentdirektoratet udarbejdet lovdokument har været behandlet i Det rådgivende Udvalg for Industriel Ejendomsret, hvis formand er professor, dr.jur. Mogens Koktvedgaard. I dette udvalg er følgende myndigheder og organisationer repræsenteret: Industrirådet, Landbrugsrådet, Det danske Handelskammer, De danske Patentagens Forening, Dansk Patent- og Varemærkekonulentforening af 1953, Dansk Forening for Industriens Patentingeniører, Dansk Forening for Industriel Retsbeskyttelse, Industriministeriet og Patentdirektoratet.

Et lovdokument har været sendt til høring hos de ovennævnte samt hos følgende myndigheder og organisationer:

Fiskeriministeriet, Indenrigsministeriet, Justitsministeriet, Landbrugsministeriet, Udenrigsministeriet, Advokatrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Beklædningsindustriens Sammenslutning, Cigar- og Tobaksfabrikanternes Forening af 20. juni 1875, Danmarks Tekniske Højskole, Dansk Ingeniørforening, Dansk Teknologisk Institut, Danske Reklamebureauers Brancheforening, Håndværksrådet, Ingeniør-Sammenslutningen, Larsen & Birkeholm A/S, MEDIF – Medicinimportørforeningen, MEFA Foreningen af danske Medicinfabrikker, Patentankennævnet og VSOD Vin og Spiritus Organisationen.

Lovudkastet har herefter på ny været behandlet i Det rådgivende Udvalg for Industriel Ejendomsret.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser.

Lovforslaget skønnes ikke umiddelbart at få økonomiske eller ressourcemæssige konsekvenser. Ikrafttættelsen af kapitel 8 må påregnes at indebære administrative og økonomiske konsekvenser, som ikke kan opgøres på indeværende tidspunkt.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser:

Kapitel 1

Til § 1

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 1, stk. 1 og 3. Der er dog ikke som i den gældende lov krav om, at indehaveren af et varemærke skal være erhvervsdrivende. Enhver juridisk eller fysisk person kan således få et varemærke registreret. Det ligger i varemærkets natur, at det benyttes erhvervsmæssigt.

Til § 2

Stk. 1 svarer til den gældende lovs § 1, stk. 2, og er udformet i overensstemmelse med direktivets artikel 2. Den gældende lov nævner ikke »varens form«, der i praksis har været dækket af udtrykket »varens udstyr«. Duft- og lydsymboler kan af praktiske grunde ikke registreres, men de kan efter omstændighederne være beskyttet efter anden lovgivning, navnlig mærkedsføringsloven. At et tegn kan gengives »grafisk« indebærer i øvrigt blot, at det er egnet til aftryk på papir. Tredimensionale figurer m.v. kan gengives grafisk.

Stk. 2 omhandler de samme forhold som den gældende lovs § 5, men er udformet i overensstemmelse med direktivets artikel 3, stk. 1, litra e. Bestemmelsens nøjagtige indhold forudsættes i det hele fastlagt i overensstemmelse med den kommende fælleseuropæiske praksis.

Til § 3

Bestemmelsen angiver udtømmende, hvordan en varemærkeret stiftes.

Nr. 1 svarer til den gældende lovs § 1, stk. 1.

Nr. 2 er indsat for at klargøre, at varemærkeret også kan opnås ved brug, hvilket kun fremgår indirekte af den gældende lovs § 3, stk. 3.

Stk. 2 omfatter alle de forhold, der kan være til hinder for varemærkerettens stiftelse, ikke blot manglende særpræg. Disse forhold er nærmere præciseret i forslagens § 13 og § 14.

Stk. 3 fastslår, at såfremt mærket ikke ved ibrugtagningen har fornødent særpræg, stiftes retten først, når og hvis varemærket opnår adskillelsesevne gennem anvendelsen.

Til § 4

Stk. 1 svarer til den gældende lovs § 4, stk. 1, 1. pkt., og er i overensstemmelse med direktivets artikel 5, stk. 1b.

Tilføjelsen om, at der ved vurderingen af forvekslelighed skal tages hensyn til risikoen for, at forbrugere kan antage, at der er en forbindelse mellem varemærkerne, er formelt en nydannelse, men også efter hidtidig retspraksis har der kunnet lægges vægt på dette forhold.

Stk. 2 er i overensstemmelse med direktivets artikel 5, stk. 2. Bestemmelsen er mindre restriktiv end den gældende lovs § 6, stk. 2, litra a, og b, hvilket er i god overensstemmelse med den internationale udvikling, der giver et bedre værn for de kendte mærker, end tilfældet har været efter hidtidig dansk retspraksis.

Stk. 3 svarer til den gældende lovs § 4, stk. 1, 2. pkt., og er i overensstemmelse med direktivets artikel 5, stk. 3.

Til § 5

De nævnte begrænsninger i indehaverens rettigheder er i overensstemmelse med gældende ret. Nr. 1 svarer i sit indhold til gældende lovs § 3, stk. 1, og nr. 3 svarer i sit indhold til gældende lovs § 4, stk. 2. Den gældende lov indeholder ikke en tilsvarende opremsning af eksempler som i nr. 2, men hidtidig praksis har været i overensstemmelse hermed. § 5 er i overensstemmelse med direktivets artikel 6, stk. 1.

Til § 6

Ordlyden svarer til direktivets artikel 7. Bestemmelsen fastslår principperne for konsumtion, som i den gældende danske lov kun fremgår indirekte af § 4, stk. 3.

Det følger af bestemmelsen, at der inden for EF gælder konsumtion. For så vidt angår konsumtion i øvrigt må det bero på fremtidig retspraksis på grundlag af EF-Domstolens fortolkning af den til grundliggende direktivbestemmelse og praksis vedrørende et fremtidigt EF-varemærke.

Til § 7.

Bestemmelsens 1. pkt. svarer til den gældende lovs § 7. 2. pkt. svarer til den gældende lovs § 22, stk. 1, 1. led. Forslaget tilsigter dog en ændring af Patentdirektoratets hidtidige praksis, hvorefter ansøgninger, der er indkommet samme dag, har fået prioritet efter ansøgningsnumrene. Nu skal sådanne ansøgninger, som det er tilfældet i patent- og mønsterretten, ligestilles. Indtræder der fremover som følge af ligestillingen et tilfældigt sameje til et mærke, må parterne forhandle sig til rette eller acceptere, at de begge har adkomst til mærket.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 8. Den er dog ændret for at opfylde direktivets artikel 9, således at den gældende 5-årsperiode, der regnes fra registreringsdagen, er ændret til »fem på hinanden følgende år«. Den sidstnævnte 5-årsperiode behøver således ikke at begynde på registreringsdagen, men kan lige såvel begynde på et senere tidspunkt. For at det yngre registrerede varemærke skal kunne sameksistere med den ældre ret, skal det yngre have været brugt kontinuerligt.

Endvidere adskiller forslaget sig fra den gældende lovs § 8 ved, at den ældre rettighedsindehavers subjektive forhold får afgørende betydning, idet denne skal være bekendt med og have tålt brugen af den yngre ret som forudsætning for, at den yngre ret kan sameksistere med den ældre.

Til § 9.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 9, nr. 1.

Det fremgår af bemærkningerne til Rådsprotokolten, at direktivets artikel 9 ikke er til hinder for, at der findes yderligere passivitetsregler i medlemslandene, og det er på denne baggrund fundet formålstjenligt at bibeholde den nuværende lovs § 9, nr. 1, som en fortsættelse af dansk rets almindelige regler om passivitet.

Medens § 8 giver mærkeindehaveren en sikkerhed for, at han kan beholde sin registrering, hvis mærket har været brugt i 5 år – med forbehold af, at den ældre indehaver har været bekendt med og tålt denne

brug – giver § 9 under visse betingelser indehaveren af et yngre mærke en yderligere mulighed for at bevare varemærkeretten.

Bestemmelsen omfatter både registrerede og ikke-registrerede varemærker.

Den nuværende lovs § 9, nr. 2, er ikke medtaget i lovforslaget, idet særlige bestemmelser om beskyttelse af lokale rettigheder ikke vil være forenelige med den kommende internationalisering af varemærkeretten.

Til § 10.

Stk. 1 er udformet i overensstemmelse med direktivets artikel 9, stk. 3. Indholdet af bestemmelsen antages at være gældende dansk ret.

Stk. 2 er en ændring af den gældende lovs § 10 ved alene at henvise til § 9. Hvis den, som i den gældende lov tillige henviste til § 8, ville dette stride mod direktivets artikel 9, stk. 1. Bestemmelsen i denne artikel fastslår bl.a. en brugsret for det yngre mærke og indeholder ingen hjemmel til, at denne brugsret kan begrænses til brug på en særlig angivet måde som f.eks. med en særlig skrift. De i §§ 8 og 9 omhandlede tvister må som hidtil finde deres afgørelse ved domstolene.

Til § 11.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 11. »Lignende skrifter« omfatter alle fremtrædelsesformer og således også elektroniske.

Kapitel 2

Til § 12

Stk. 1 og 2 svarer til den gældende lovs § 17, idet dog de tidligere krævede oplysninger om erhverv er udeladt, jf. bemærkningerne til § 1. Endvidere er angivelsen af, at en ansøgning kan indgives for vareklasser, udeladt. Dette forhindrer imidlertid ikke, at der i en ansøgning alene angives hele klasser. Patentdirektoratet er indstillet på indtil videre at acceptere ansøgninger for hele klasser, hvilket vil komme til at fremgå af bekendtgørelsen om registrering og ansøgning af varemærker. Når »klasser« ikke er anført i bestemmelsen, skyldes dette hensynet til en forventet international udvikling.

Stk. 3 svarer til den gældende lovs § 12.

Til § 13

Stk. 1 og 2 svarer indholdsmæssigt til den gældende lovs § 13 og er i overensstemmelse med direktivets artikel 3, stk. 1 a, b, c og d. Der er ikke tilsigtet nogen ændringer i den gældende retstilstand med den nye

formulering; således vil man f.eks. fortsat anse mærker, der udelukkende består af ikke særligt udformede bogstaver eller tal, for at mangle det fornødne særpræg.

Henvisningen i den gældende lov til mærker, der med uvæsentlige ændringer eller tilføjelser angiver varens art m.v., er udgået, men der er ikke hermed tilset nogen praksisændring.

Stk. 3 giver hjemmel til registrering af mærker, der har opnået særpræg ved brug, jf. § 3, stk. 1, nr. 2.

Også andre forhold end det, der er nævnt i § 13, stk. 3, kan give mulighed for registrering af et mærke, der med hjemmel i forslaget § 13, stk. 1, er fundet uegnet til registrering. Således kan f.eks. geografiske angivelser registreres på grundlag af en registrering i det pågældende land.

Til § 14

Nr. 1 svarer delvis til den gældende lovs § 14, stk. 1, nr. 3, og hviler på direktivets artikel 3, stk. 1, litra f.

Nr. 2 svarer til den gældende lovs § 14, stk. 1, nr. 2, og direktivets artikel 3, stk. 1, litra g.

Den gældende lovs § 14, stk. 2, er udeladt. Forslagets § 14, nr. 2, giver dog fortsat hjemmel til at nægte at registrere to identiske mærker for samme varer, selv om der foreligger et samtykke fra indehaveren af det ældre mærke, jf. forslaget § 15, stk. 1, nr. 1, og stk. 5, hvis det vil være vildledende for forbrugerne.

Nr. 3 svarer til den gældende lovs § 14, stk. 1, nr. 1, og direktivets artikel 3, stk. 1, litra h, og stk. 2, litra c. Som noget nyt giver bestemmelsen hjemmel til at nægte registrering af emblemer og våben, der har offentlig interesse.

Nr. 4 svarer til den gældende lovs § 14, stk. 1, nr. 4, og direktivets artikel 4, stk. 4, litra c. De i bestemmelsen nævnte mærker vil som hidtil kunne registreres, hvis der foreligger hjemmel.

Ordet firma er erstattet af den bredere terminologi »virksomhedsnavn«. Dette omfatter således også aktieselskabsnavne, foreningsnavne o.l. Lokale navne skal behandles i overensstemmelse med nugældende praksis.

Nr. 5 svarer til den gældende lovs § 14, stk. 1, nr. 5, og direktivets artikel 4, stk. 4, litra c. Henvisningen til »patentret« i den gældende lovs § 14, stk. 1, nr. 5, er udgået, da en sådan ret ikke kan tænkes krænknet ved et varemærke. I stedet er givet en almen formulering (»industrielle rettigheder«), der navnlig omfatter mønsterrettigheder og rettigheder til halvlederets topografi. De i bestemmelsen nævnte mærker vil som hidtil kunne registreres, hvis der foreligger hjemmel.

Til § 15

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 14, stk. 1, nr. 6, og er udformet i overensstemmelse med direktivets artikel 4, stk. 1, 2, 3 og 4, litra a og b, og stk. 5.

Bestemmelsen foregriber i stk. 2, nr. 1, litra a og nr. 2 samt stk. 3 indførelsen af EF-varemærket og får derfor først et reelt indhold, når denne ordning kommer til eksistens.

Stk. 4, nr. 1, svarer til den gældende lovs § 6, stk. 2, men er mindre restriktiv, se bemærkningerne til § 4, stk. 2.

Bestemmelsen i stk. 4, nr. 2, omhandler samtlige forretningskendetegn. Beskyttelsesomfanget af de enkelte forretningskendetegn afhænger af de materielle retlige normer, d.v.s. for varemærkers vedkommende af § 4.

Det for dansk varemærkeret særegne forhold, at eneret kan stiftes alene ved brug, fremgår nu direkte af forslaget § 3, jf. bemærkningerne til denne paragraf.

Vedrørende spørgsmålet om registrering af identiske mærker for samme varer med samtykke fra indehaveren af det ældre mærke henvises til bemærkningerne til § 14, nr. 2.

Den gældende lovs § 14, stk. 1, nr. 7, er udgået, da man har fundet, at den giver en for vidtgående beskyttelse af udenlandske mærker. Det særlige spørgsmål omkring agentvaremærker må løses efter parternes aftale og i overensstemmelse med almindelige konkurrenceretlige grundsætninger, jf. herved Pariserkonventionens artikel 6 g. Direktoratet har mulighed for at henvise parterne til at få spørgsmålet afgjort ved domstolene i medfør af forslaget § 21.

Til § 16

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 15. Det kan ikke udelukkes, at disclaimer-instituttet vil finde bredere anvendelse i fremtiden.

Til § 17

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 16.

Til § 18

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 30. I dag er langt de fleste lande tilsluttet Pariserkonventionen. Det er derfor fundet praktisk at dele den gældende lovs § 30, således at stk. 1 i lovforslaget § 18 angår de tilsluttede lande og stk. 2 andre lande. Særlig bekendtgørelse vil derfor kun være nødvendig for de sidstnævntes vedkommende, jf. forslaget § 48.

Til § 19

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 18, stk. 2. Prioritet fra nationale udstillinger her i landet er udeladt, da bestemmelsen herom har vist sig ikke at have betydning. I bestemmelsen er det blevet klargjort, hvilke udstillinger der er tale om. Det drejer sig typisk om verdensudstillinger.

Til § 20

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 19.

Til § 21

Bestemmelsen svarer til lignende bestemmelser i patentloven og mønsterloven. Bestemmelsen giver direktoratet mulighed for at henvise den, der påstår sig berettiget til et ansøgt eller registreret varemærke, til at anlægge retssag herom. Det er direktoratets skøn at afgøre, hvad der ligger i ordet »tvivlsomt«, idet helt ubegrundede påstande skal afvises af direktoratet.

Til § 22

Med henblik på en effektivisering og billiggørelse af sagsbehandlingen, ønsket om kortere ekspediti-onstider samt på baggrund af det beskedne antal indsigelser (ca. 3 % af de bekendtgjorte ansøgninger), foreslås det, at færdigbehandlede, godkendte ansøgninger registreres uden forudgående bekendtgørelse.

Forslaget forudsætter en uændret praksis med hensyn til undersøgelse af mærkers registrerbarhed og hænger sammen med § 23, hvorefter indsigelsesinsti-tuttet bevares, men således at indsigelsesperioden ligger efter registreringen. Denne tidsmæssige placering svarer til ordningen efter den Europæiske Pa-tentkonvention.

Til § 23

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 20, stk. 2. Anke til Patentankenævnet har opsættende virkning. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 22.

Til § 24

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 24.

Til § 25

Bestemmelsen er en gennemførelse af brugspligtsbestemmelsen i direktivets artikel 10. Formuleringen af § 25 følger i vidt omfang artikel 10.

Med denne nye bestemmelse indføres brugspligt i den danske varemærkelovgivning. Indførelsen af brugspligt betyder, at en varemærkere registrering helt eller delvist kan udslettes, hvis der ikke er gjort reel brug af varemærket her i landet.

Formuleringen »registreringsprocedures afslutning« indebærer, at 5-årsfristen skal beregnes fra den endelige registrering, d.v.s. fra 2 måneder efter offentliggørelsen af de registreringer, hvor der ikke nedlægges indsigelse, jf. §§ 22 og 23, og i de tilfælde, hvor der i medfør af § 20 nedlægges indsigelse, fra den dag, på hvilken der træffes den endelige afgørelse om indsigelsen.

Ved »reel brug« forstås, at der er gjort brug af mærket i overensstemmelse med normal markedsføringsmæssig aktivitet indenfor området.

Hvor snæver vareafgrænsningen skal være kan ikke afgøres ved nogen almindelig regel, men må afgøres i praksis, der da må afpasses efter europæisk kutyme, jf. i øvrigt bemærkningerne til § 28.

»Rimelig grund« til, at brug ikke har fundet sted, kan f.eks. være forhold, som rammer branchen som helhed, såsom importforbud eller krigshandlinger, eller individuelle forhold såsom manglende myndighedsgodkendelse af et produkt eller utilsigtede produktionsstandsninger som følge af fabriksbrand.

For varemærker registreret før ikrafttrædelsesdagen gælder overgangsbestemmelsen i forslagens § 61, stk. 3, hvorefter 5-årsperioden først begynder på lovens ikrafttrædelsesdato.

Den i stk. 3 omhandlede brug vil normalt være en licenstagers brug af varemærket, jf. § 28.

Til § 26

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 22.

Til § 27

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 23.

*Kapitel 3**Til § 28*

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 25 med ændringer som konsekvens af indførelsen af brugspligt i forslagens § 25.

Stk. 1, 2. pkt., er i overensstemmelse med direktivets artikel 3, stk. 3, 2. pkt.

Stk. 2, nr. 1, er i overensstemmelse med direktivets artikel 12, stk 1.

Stk. 2, nr. 2, og nr. 3 er i overensstemmelse med direktivets artikel 12, stk. 2 og svarer til den gældende lovs § 25, stk. 2, men er ændret på følgende punkter:

Ophævelse kan ikke ske som følge af, at mærkeindehaveren ikke er erhvervsdrivende, jf. bemærkningerne til § 1.

Ophævelse, fordi mærket har mistet sin adskillelsesevne, kan kun ske, hvis dette er en følge af indehaverens egen brug eller passivitet.

Stk. 3 er i overensstemmelse med direktivets artikel 12, stk. 1.

Stk. 4 er i overensstemmelse med direktivets artikel 13. Bestemmelsen må forstås således, at registreringen kun opretholdes for de varer, for hvilke mærket har været brugt, men varemærkeretten bevares materielt for ligeartede varer, hvilket følger af forslagets § 4. Hvor konkret varearten skal angives, må afklares i praksis, idet man i nogle tilfælde bør acceptere, at registreringen opretholdes for et overbegreb, eksempelvis »lægemidler«, selv om varemærket kun anvendes for et bestemt lægemiddel.

Til § 29

Bestemmelsen indeholder de proceduremæssige regler for ophævelse af en registrering og er en samenskrivering af den gældende lovs § 25, stk. 1, og § 26. Der gælder ingen tidsfrister for anlæggelse af en sag, og en sådan kan således anlægges nårsomhelst, cfr. § 47, stk. 3.

Til § 30

Efter gældende ret kan et registreret varemærke som hovedregel kun udlettes ved dom, se gældende varemærkelovs § 25. Bestemmelsen giver hjemmel til administrativ ophævelse af et registreret varemærke efter begæring, hvis brug af varemærket ikke er sket i overensstemmelse med reglerne om brugspligt. Direktivets artikel 11 giver mulighed for, at medlemslandene har en bestemmelse med dette indhold. Direktoratets afgørelse herom kan indbringes for Patentankenævnet, jf. forslagets § 46. Den interesserede er ikke afskåret fra at gå direkte til domstolene uden først at fremsætte begæring om ophævelse over for Patentdirektoratet, jf. forslagets § 29.

Ligeledes har indehaveren af det registrerede varemærke mulighed for efter stk. 2 straks at anlægge sag mod den, der begærer registreringen ophævet. I tilfælde af sagsanlæg skal Patentdirektoratet standse sin sagsbehandling.

Til § 31

Bestemmelsen er optaget for at give Patentdirektoratet mulighed for administrativt at udlette en varemærkeregistrering, hvis mærkeindehaveren ikke længere findes.

Udslettelsesproceduren i stk. 2 er den samme som i den gældende lovs § 31, stk. 2 (nu forslagets § 37, stk. 2). »Offentlig bekendtgørelse« skal forstås således, at bekendtgørelsen kan ske i Dansk Varemærketidende.

Til § 32

Det følger af de almindelige forvaltningsretlige grundsætninger, at en myndighed i særlige tilfælde af egen drift kan korrigere eller tilbagekalde tidligere udstedte forvaltningsakter. Bestemmelsen er derfor kun indsat for at udelukke tvivl om lovligheden af annullation af åbenbare fejlekspeditioner. Den forudsættes kun anvendt i ganske særlige og helt klare situationer.

Til § 33

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 27, stk. 1.

Hvis der er noteret licens, foranstalter Patentdirektoratet, at licenstagere underrettes, forinden udslettelse efter nr. 2 sker.

Til § 34

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 27, stk. 2, dog med den ændring, at der skal tilstilles Patentdirektoratet udskrift af enhver dom vedrørende et registreret eller ansøgt varemærke, også selv om der ikke sker ophævelse af eller ændringer i en ansøgning/registrering.

Kapitel 4

Til § 35

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 28. Stk. 1 er dog ændret, således at det i loven fastsættes, at det kun er ansøgere fra lande, der ikke har tiltrådt Pariserkonventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret, der skal dokumentere registrering af et tilsvarende mærke i hjemlandet.

Stk. 2 svarer til den gældende lovs § 28, stk. 2.

Til § 36

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 29.

Til § 37

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 31.

Kapitel 5

Til § 38

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 32.

F. t. varemærkelov

Til § 39

Stk. 1 er ændret i forhold til den gældende lovs § 33, således at den, der har fået overdraget retten til et varemærke, ikke har pligt til at anmelde dette, men at overdragelse skal noteres efter begæring. Det er anset for overflødig at påbyde anmeldelse af en overdragelse, når der ikke er nogen sanktion forbundet med at undlade dette. Bestemmelsen har alene ordensmæssig karakter og har ingen indflydelse på den materielle ret til et varemærke.

Til § 40

Stk. 1 overfører uden ændringer direktivets artikel 8, stk. 1. Gældende praksis er i overensstemmelse med bestemmelsen, men denne retstilstand fremgår kun indirekte af den gældende lovs § 34.

Stk. 2 svarer til den gældende lovs § 34, stk. 1. Der er, som i den gældende lov, ikke pligt til at anmelde licens. Bestemmelsen har således alene ordensmæssig karakter, og manglende notering har ingen indflydelse på licensaftalens gyldighed eller materielle indhold. Varemærkelovens § 34, stk. 2, om licenstagernes mulighed for at videreoverdrage sin ret, er ikke bibeholdt, og spørgsmålet skal herefter afgøres efter obligationsrettens almindelige regler.

Stk. 3 er en uændret overførsel af direktivets artikel 8, stk. 2. Bestemmelsen fastslår, at en mærkeindehaver, foruden de rettigheder, der følger af almindelige aftaleretlige principper, kan gøre varemærkeretten gældende i forbindelse med håndhævelse af sine rettigheder over for en licenstag. Dette er i visse henseender en nydannelse i forhold til hidtidig dansk ret.

Til § 41

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 35.

*Kapitel 6**Til § 42*

Bestemmelsen afløser den gældende lovs § 37. Ved ændringen er der sket en skærpelse af den strafferetlige sanktionsmulighed, idet bestemmelsen giver hjemmel til frihedsstraf under særligt skærpende omstændigheder. Forslaget skal ses som et led i bekæmpelsen af »piratvirksomhed«, jf. herved retsplejelovens § 653 med dertil hørende bekendtgørelse.

Efter stk. 2 er overtrædelser af loven undergivet privat påtale. Overtrædelse omfattet af § 42, stk. 1, 2. pkt., (grove varemærkekrænkelser) er dog undergivet betinget offentlig påtale svarende til ophavsretslovens § 55 f, stk. 2. Det forhold, at sagerne behandles som politisager, indebærer, at også beslaglæggelse kan komme på tale.

Stk. 3 indeholder en sædvanlig bestemmelse om juridiske personers bødeansvar.

Til § 43

Stk. 1 er en ændring i forhold til gældende lovs § 38, stk. 1. Bestemmelsen giver i stk. 1 og 2 hjemmel til at pålægge krænkeren at udrede vederlag for udnyttelsen af varemærkeretten. Bestemmelsen kan dermed anvendes uden nærmere påvisning af et tab. Udtrykket »rimeligt vederlag« skal fortolkes i overensstemmelse med den tilsvarende regel i patentloven, d.v.s. som et passende vederlag, svarende til en licensafgift. Bestemmelsen er med ændringen bragt på linie med patentlovens § 58, stk. 1, 1. led, og mønsterlovens § 36, stk. 1.

§ 43, stk. 4, fastsætter, at Sø- og Handelsretten er kompetent i alle sager for hvis udfald varemærkeloven er af væsentlig betydning. Dette er en ændring i forhold til den gældende lovs § 37, stk. 4, der alene fastsætter, at Sø- og Handelsretten er værneting for udenlandske mærkeindehavere. Baggrunden for denne ændring er særligt ønsket om, at varemærkeretlige og markedsføringsretlige tvister behandles ved Sø- og Handelsretten, under hensyn til disse to retsområders tætte tilknytning til hinanden. Sø- og Handelsretten er allerede kompetent til som 1. instans at pådømme sager for hvis udfald markedsføringsloven er af væsentlig betydning, jf. denne lovs § 13.

Til § 44

Bestemmelsen er uændret i forhold til den gældende lovs § 41.

Til § 45

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 42.

*Kapitel 7**Til § 46*

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 44. Det fastslås, at indbringelse for Patentankenævnet altid har opsættende virkning. Efter forslagets § 30, stk. 2, 2. pkt., har mærkeindehaveren adgang til at indbringe en sag direkte for domstolene, hvis en registrering begæres ophævet.

Til § 47

Bestemmelsen giver hjemmel for direktoratet til at påtage sig diverse serviceopgaver på varemærkeområdet. Patentdirektoratet vil alene være responderende organ i forbindelse med retssager, når begge parter

i en retssag er indforstået med en udtalelse fra direktoratet, eller rettens tilladelse foreligger. Dette er i overensstemmelse med Patentdirektoratets praksis. Bestemmelsen er parallel med patentlovens § 71.

Til § 48

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 46.

Til § 49

Bestemmelsen svarer til patentlovens § 74 a.

Kapitel 8

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.8.

Til § 50

Bestemmelsen indeholder en definition af en international varemærkeregistrering.

Til § 51

Bestemmelsen fastslår retsvirkningen af en international varemærkeregistrering.

Til § 52

Bestemmelsen fastslår, at Patentdirektoratet kan nægte et mærke hel eller delvis gyldighed i Danmark, hvis det ikke opfylder registreringsbetingelserne i varemærkeloven.

Til § 53

Stk. 1 fastslår, at konsekvensen af bortfald af en international varemærkeregistrering er, at dens gyldighed bortfalder i Danmark.

Stk. 2 fastlægger under hvilke betingelser en international varemærkeregistrering efter Madrid-Protokollen kan videreføres som en dansk varemærkeansøgning.

Til § 54

Bestemmelsen fastlægger, hvornår en international varemærkeregistrering træder i stedet for en eksisterende dansk varemærkeregistrering.

Til §§ 55-58

Bestemmelserne omhandler de nærmere betingelser for indleveringen af en ansøgning om international varemærkeregistrering i Danmark.

Til § 59

Fornyelse af international registrering sker gennem Det Internationale Bureau i Genève.

Til § 60

Bestemmelsen indeholder bemyndigelse for industriministeren til at fastsætte nærmere regler til gennemførelse af reglerne om international varemærkeregistrering i det omfang, Danmark ratificerer Madrid-Arrangementet og/eller Protokollen.

Kapitel 9

Til § 61

Bestemmelsen er en sædvanlig ikrafttrædelses- og ophævelsesbestemmelse. Stk. 3 indeholder en overgangsbestemmelse for brugspligt. Stk. 4 giver mulighed for, at industriministeren kan ratificere de omhandlede internationale konventioner, og herunder tage de i den forbindelse fornødne forbehold, navnlig om de ældre mærker.

Til § 62

Bestemmelsen fastslår, at ansøgninger, der ikke er bekendtgjort ved lovens ikrafttræden, behandles efter den nye lov.

Til § 63

Bestemmelsen er affattet i overensstemmelse med almindelig praksis m.h.t. Grønland og Færøerne.

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS FØRSTE DIREKTIV

af 21. december 1988

om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker

(89/104/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af det
Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale
Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Den lovgivning, der for øjeblikket gælder om varemærker inden for medlemsstaterne, indebærer forskelligheder, som kan hindre den frie bevægelighed for varer og den frie udveksling af tjenesteydelser samt fordreje konkurrencevilkårene i fællesmarkedet; det er derfor nødvendigt at tilnærme medlemsstaternes lovgivninger indbyrdes med henblik på det indre markeds oprettelse og funktion;

det er vigtigt at gøre sig klart, at EF-varemærkeordningen kan indebære fordele og løsninger for virksomheder, der ønsker at erhverve varemærker;

det forekommer for tiden ikke nødvendigt at foretage en fuldstændig tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om varemærker, men det er tilstrækkeligt at begrænse

⁽¹⁾ EFT nr. C 351 af 31. 12. 1980, s. 1, og EFT nr. C 351 af 31. 12. 1985, s. 4.

⁽²⁾ EFT nr. C 307 af 14. 11. 1983, s. 66, og EFT nr. C 309 af 5. 12. 1988.

⁽³⁾ EFT nr. C 310 af 30. 11. 1981, s. 22.

tilnærmelsen til de nationale bestemmelser, der har den mest direkte indvirkning på det indre markeds funktion;

dette direktiv griber ikke ind i medlemsstaternes fortsatte mulighed for at beskytte de ved brug erhvervede varemærker; det indeholder kun bestemmelser om disse varemærker i det omfang, sådanne mærker har forbindelse med de ved registrering erhvervede mærker;

medlemsstaterne bevarer ligeledes fuldt ud deres frihed til at fastsætte procedureregler vedrørende registrering, udløb eller ugyldighed med hensyn til mærker, der er erhvervet ved registrering; det tilkommer dem f.eks. at fastsætte procedurerne for registrering og ugyldighedskendelse, at afgøre, om ældre rettigheder skal gøres gældende i forbindelse med registreringsproceduren eller proceduren for ugyldighedskendelse eller i begge tilfælde, eller, i tilfælde af at ældre rettigheder kan gøres gældende i forbindelse med registreringsproceduren, at fastsætte bestemmelser om en indsigelsesprocedure eller en automatisk undersøgelse eller eventuelt begge dele; medlemsstaterne har fortsat mulighed for at fastsætte konsekvenserne af, at et mærkes gyldighedsperiode udløber, eller at det kendes ugyldigt;

dette direktiv udelukker ikke, at varemærkerne underkastes andre end de varemærkeretlige regler i medlemsstaterne, såsom de der gældende bestemmelser om illoyal konkurrence, erstatningsansvar eller forbrugerbeskyttelse;

virkeliggørelsen af de mål, der forfølges ved tilnærmelsen, forudsætter, at et registreret varemærkes erhvervelse og bevarelse i princippet underkastes de samme betingelser i samtlige medlemsstater; med henblik herpå bør der udarbejdes en liste med eksempler på tegn, der kan tænkes at udgøre et mærke, hvis de kan anvendes til at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders; registreringshindringer eller ugyldighedsgrunde for så vidt angår selve mærket, f.eks. at mærket mangler det fornødne

særpræg, eller for så vidt angår konflikter mellem mærket og ældre rettigheder skal angives på udtømmende vis, også selv om visse af disse grunde blot nævnes som en mulighed for medlemsstaterne, der således kan bevare eller medtage de pågældende grunde i deres lovgivning; medlemsstaterne kan i deres lovgivning bevare eller medtage registreringshindringer og ugyldighedsgrunde, der er forbundet med betingelser for at erhverve eller bevare retten til mærket, for hvilke der ikke er fastsat nogen bestemmelse om indbyrdes tilnærmelse, f. eks. angående mærkeindehaveren, fornyelse af mærket, afgiftsordning eller manglende overholdelse af procedure-reglerne;

for at reducere antallet af varemærker, der er registreret og beskyttet i Fællesskabet, og derved også antallet af konflikter imellem disse, må det kræves, at de registrerede mærker rent faktisk bruges, idet mærket i modsat fald fortabes; det er nødvendigt at fastsætte regler om, at et mærke ikke kan kendes ugyldigt, fordi der eksisterer et ældre mærke, som ikke bruges, idet medlemsstaterne dog stadig skal have mulighed for at anvende samme princip med hensyn til registrering af et mærke eller træffe bestemmelse om at et mærke ikke gyldigt kan påberåbes i et krænkelssøgsmål, hvis det som følge af en protest fastslås, at indehaveren af varemærket kan fortabe sine rettigheder; i alle disse tilfælde tilkommer det medlemsstaterne at fastsætte de procedure-regler, der skal finde anvendelse;

for at lette den frie omsætning af varer og den frie udveksling af tjenesteydelser er det af afgørende betydning at sikre, at registrerede varemærker for fremtiden nyder samme beskyttelse i alle medlemsstaternes retsordener; dette forhindrer dog ikke medlemsstaterne i at yde varemærker, der nyder et vist renommé, mere omfattende beskyttelse;

den af det registrerede varemærke ydede beskyttelse, hvis formål navnlig er at sikre varemærkets funktion som angivelse af oprindelse, er fuldstændig i tilfælde af sammenfald mellem mærket og tegnet samt mellem varerne eller tjenesteydelserne; beskyttelsen gælder ligeledes i tilfælde af lighed mellem mærket og tegnet samt mellem varerne eller tjenesteydelserne; det er nødvendigt at fortolke begrebet lighed på baggrund af risikoen for forveksling; det er en udtrykkelig betingelse for beskyttelsen, at der er risiko for forveksling, hvilket må vurderes på grundlag af adskillige faktorer, herunder bl. a. i hvor høj grad mærket er kendt på markedet, den association, som det anvendte eller registrerede tegn fremkaldt, lighedsgraden mellem mærket og tegnet samt mellem de pågældende varer eller tjenesteydelser; spørgsmålet om, hvordan risikoen for forveksling vil kunne konstateres, navnlig bevisbyrden, henhører under de nationale retsplejeregler, som direktivet ikke berører;

det er af hensyn til retssikkerheden, og uden at indehaveren af et ældre mærkes interesser derved i urimelig grad skades, vigtigt at fastsætte en bestemmelse om, at indehaveren af et ældre mærke ikke længere kan anmode om, at et mærke, der er yngre end hans, kendes ugyldigt, eller modsætte sig

anvendelsen af dette mærke, hvis han bevidst i en længere periode har tålt, at dette anvendes, medmindre det yngre mærke er blevet anmeldt i ond tro;

samtlige Fællesskabets medlemsstater er bundet af Pariserkonventionen til Beskyttelse af Industriel Ejendomsret; det er nødvendigt, at dette direktivs bestemmelser er i fuldstændig overensstemmelse med Pariserkonventionens bestemmelser; de af medlemsstaternes forpligtelser, der er en følge af denne konvention, berøres ikke af dette direktiv; i givet fald finder Traktatens artikel 234, stk. 2, anvendelse —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV

Artikel 1

Anvendelsesområde

Dette direktiv finder anvendelse på individuelle varemærker for varer og tjenesteydelser, der være sig mærker, fællesmærker eller garantimærker, der er registreret i en medlemsstat eller hos Benelux-Varemærkemyndigheden, eller som er anmeldt til registrering, eller som er indført i et internationalt register med retsvirkning i en medlemsstat.

Artikel 2

Varemærkers form

Et varemærke kan bestå af alle tegn, der kan gengives grafisk, navnlig ord, herunder personnavne, afbildninger, bogstaver, tal eller varens form eller emballage, for så vidt disse tegn er egnede til at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders.

Artikel 3

Registreringshindringer og ugyldighedsgrunde

1. Følgende tegn og varemærker udelukkes fra registrering eller kan erklæres ugyldige, hvis de allerede er blevet registreret:

- a) tegn, som ikke kan udgøre et varemærke
- b) varemærker, der mangler fornødent særpræg
- c) varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved disse

d) varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, som i daglig sprogbrug eller i redelig og almindelig markedsføringskik udgør en sædvanlig betegnelse for varen eller tjenesteydelsen.

e) tegn, som udelukkende består af

- en udformning, som følger af varens egen karakter
- en udformning af varen, som er nødvendig for at opnå et teknisk resultat, eller
- en udformning, hvorved varen får en væsentlig værdi

f) varemærker, som strider mod den offentlige orden eller sædelighed

g) varemærker, som er egnet til at vildlede offentligheden, f. eks. med hensyn til varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse

h) varemærker, der ikke er godkendt af de kompetente myndigheder, og som skal afslås eller ophæves i medfør af artikel 6c i Pariserkonventionen til Beskyttelse af Industriel Ejendomsret, i det følgende benævnt »Pariserkonventionen«.

2. En medlemsstat kan træffe bestemmelse om, at et varemærke udelukkes fra registrering eller, hvis det er registreret, kan erklæres ugyldigt, i det omfang

a) brugen af dette mærke kan forbydes efter anden lovgivning end den pågældende medlemsstats eller Fællesskabets varemærkelovgivning

b) mærket omfatter et tegn af stor symbolsk værdi, herunder et religiøst symbol

c) mærket omfatter tegn, emblemer og våben bortset fra dem, der er omhandlet i artikel 6c i Pariserkonventionen, og som har offentlig interesse, medmindre deres registrering er blevet tilladt af den kompetente myndighed efter medlemsstatens lovgivning

d) ansøgeren har indgivet anmeldelsen af mærket i ond tro.

3. Et varemærke må ikke udelukkes fra registrering og kan ikke erklæres ugyldigt efter stk. 1, litra b), c) eller d), hvis det inden anmeldelsen til registrering, som følge af den brug, der er gjort deraf, har fået fornødent særpræg. Medlemsstaterne kan i øvrigt træffe bestemmelse om at det samme skal gælde, når det fornødne særpræg først opnås efter anmeldelse til registrering eller efter registrering.

4. Uanset stk. 1, 2 og 3 kan en medlemsstat træffe bestemmelse om, at de registreringshindringer eller ugyldighedsgrunde, der var gældende i den pågældende stat inden den dato, hvor de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, træder i kraft, finder anvendelse på varemærker, der er anmeldt inden denne dato.

Artikel 4

Yderligere registreringshindringer og ugyldighedsgrunde vedrørende konflikter med ældre rettigheder

1. Et varemærke udelukkes fra registrering eller kan erklæres ugyldigt:

a) såfremt det er identisk med et ældre varemærke, og de varer eller tjenesteydelser, for hvilke mærket er anmeldt eller registreret, er af samme art som de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det ældre mærke er beskyttet

b) såfremt der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling, herunder at der er en forbindelse med det ældre varemærke, fordi det yngre mærke er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og varerne eller tjenesteydelserne er af samme eller lignende art.

2. Ved »ældre varemærker« efter stk. 1 forstås:

a) mærker af følgende kategorier, hvis anmeldelsesdato ligger før varemærkets anmeldelsesdato, eventuelt under hensyntagen til den fortrinsret, der gøres gældende til støtte for disse mærker:

i) EF-varemærker

ii) varemærker, der er registreret i den pågældende medlemsstat eller, for så vidt angår Belgien, Nederlandene og Luxembourg, hos Benelux-Varemærke-myndigheden

iii) varemærker, som er genstand for en international registrering med virkning i den pågældende medlemsstat

b) EF-varemærker, for hvilke der i overensstemmelse med forordningen om EF-varemærker med fuld ret påberåbes anciennitet i forhold til et af de i litra a), nr. ii) og iii) omhandlede mærker, også selv om der er givet afkald på sidstnævnte, eller det er bortfaldet

c) anmeldelser af de under litra a) og b) omhandlede mærker med forbehold af deres registrering

d) varemærker, som på tidspunktet for anmeldelsen af varemærket, eventuelt tidspunktet for den fortrinsret, der gøres gældende til støtte for anmeldelsen af varemærket, er »vitterlig kendt« i den pågældende medlemsstat i den i artikel 6b i Pariserkonventionen angivne betydning.

3. Et varemærke udelukkes også fra registrering eller kan, hvis det er registreret, erklæres ugyldigt, hvis det er identisk med eller ligner et ældre EF-varemærke, jf. stk. 2, og det søges eller er blevet registreret for varer eller tjenesteydelser af anden art end dem, for hvilke det ældre EF-varemærke er registreret, når det ældre EF-varemærke er velkendt i Fællesskabet, og brugen af det yngre varemærke uden skellig grund ville medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre EF-varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé.

4. En medlemsstat kan endvidere træffe bestemmelse om, at et varemærke ligeledes udelukkes fra registrering eller, hvis det er registreret, kan erklæres ugyldigt i det omfang:

- a) varemærket er identisk med eller ligner et ældre nationalt varemærke efter stk. 2, og det søges eller er blevet registreret for varer eller tjenesteydelser af anden art end dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, når det ældre varemærke er velrenommeret i den pågældende medlemsstat, og brugen af det yngre varemærke ville medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé
 - b) der er erhvervet rettigheder til et ikke-registreret varemærke eller til et andet i erhvervsvirksomhed anvendt tegn før tidspunktet for anmeldelsen af det yngre varemærke eller eventuelt tidspunktet for den fortrinsret, der gøres gældende til støtte for anmeldelsen af det yngre varemærke, og der til det ikke-registrerede varemærke eller til det andet tegn er knyttet en ret for indehaveren til at forbyde anvendelsen af et yngre mærke
 - c) der kan nedlægges forbud mod brug af mærket på grundlag af en anden ældre rettighed end de rettigheder, der er nævnt i stk. 2, litra b), herunder navnlig:
 - i) retten til et navn
 - ii) retten til et portræt
 - iii) en ophavsret
 - iv) en industriel ejendomsret
 - d) varemærket er identisk med eller ligner et ældre fællesmærke, hvortil der er knyttet en ret, som udløb højst tre år før anmeldelsen
 - e) varemærket er identisk med eller ligner et ældre garantimærke, hvortil der er knyttet en ret, som er udløbet inden for en frist forud for anmeldelsen, hvis varighed er fastsat af medlemsstaten
 - f) varemærket er identisk med eller ligner et ældre varemærke, som er registreret for identiske eller lignende varer eller tjenesteydelser, og hvis registrering på grund af manglende fornyelse udløb højst to år forud for anmeldelsen, medmindre indehaveren af det ældre varemærke har givet sit samtykke til registreringen af det yngre varemærke eller ikke har anvendt sit varemærke
 - g) varemærket kan forveksles med et varemærke, der blev anvendt i udlandet på anmeldelsesdagen, og som stadig anvendes der, forudsat at ansøgeren har foretaget anmeldelsen i ond tro.
5. Medlemsstaterne kan tillade, at varemærket under passende omstændigheder ikke udelukkes fra registrering eller erklæres ugyldigt, når indehaveren af det ældre varemærke eller andre ældre rettigheder giver sit samtykke til registreringen af det yngre mærke.

6. Uanset stk. 1 til 5 kan en medlemsstat træffe bestemmelse om, at de registreringshindringer eller ugyldighedsgrunde, der var gældende i den pågældende stat inden ikrafttrædelsesdatoen for de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, finder anvendelse på varemærker, der er anmeldt inden denne dato.

Artikel 5

Rettigheder, der er knyttet til varemærket

1. Det registrerede varemærke giver indehaveren en eret. Indehaveren kan forbyde tredjemand, der ikke har hans samtykke, at gøre erhvervmæssig brug af
 - a) et tegn, der er identisk med varemærket, for varer eller tjenesteydelser af samme art som dem, for hvilke varemærket er registreret
 - b) et tegn, der er identisk med eller ligner varemærket, når de varer eller tjenesteydelser, der er dækket af varemærket, er af samme eller lignende art som dem, der er dækket af det pågældende tegn, og der som følge heraf i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling, herunder at der er en forbindelse med varemærket.
2. En medlemsstat kan ligeledes træffe bestemmelse om, at indehaveren kan forhindre tredjemand, der ikke har hans samtykke, i at gøre erhvervmæssig brug af et tegn, der er identisk med eller ligner varemærket, for varer eller tjenesteydelser af anden art end dem, for hvilke varemærket er registreret, når varemærket er renomméret i medlemsstaten, og brugen af tegnet uden skellig grund ville medføre en utilbørlig udnyttelse af varemærkets særpræg eller renommé eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé.
3. Såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt, kan det bl.a. forbydes
 - a) at anbringe tegnet på varerne eller på deres emballage
 - b) at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med dette formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under det pågældende tegn
 - c) at importere eller eksportere varerne under det pågældende tegn
 - d) at anvende tegnet på forretningspapirer og i reklameøjemed.
4. Hvis en medlemsstats retsforrifter ikke gør det muligt at forbyde brugen af et tegn som omhandlet i stk. 1, litra b), eller stk. 2 forud for den dato, hvor de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, træder i kraft i den pågældende medlemsstat, kan den fortsatte brug af dette tegn ikke anfægtes under påberøelse af de til varemærket knyttede rettigheder.

5. Stk. 1 til 4 berører ikke de i en medlemsstat gældende bestemmelser vedrørende beskyttelse mod brug af et tegn, der er udarbejdet med andet formål for øje end at skelne mellem varer eller mellem tjenesteydelser, når der med brug af dette tegn uden skellig grund tilsigtes en utilbørlig udnyttelse af varemærkets særpræg eller renommé, eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé.

Artikel 6

Begrænsninger i varemærkets retsvirkninger

1. De til varemærket knyttede rettigheder giver ikke indehaveren ret til at forhindre tredjemand i at gøre erhvervs-mæssig brug af

- a) sit eget navn og sin adresse
- b) angivelser vedrørende varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varen eller tjenesteydelsen
- c) varemærket, når dette er nødvendigt for at angive anvendelsen af en vare eller tjenesteydelse, navnlig som tilbehør eller reservedele

for så vidt dette sker i overensstemmelse med redelig markedsføringsskik.

2. De til varemærket knyttede rettigheder giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervs-mæssig brug af ældre rettigheder, som kun har lokalt afgrænset karakter, hvis rettighederne er anerkendt i den pågældende medlemsstats lovgivning og anvendes inden for grænserne af det område, hvor de er anerkendt.

Artikel 7

Konsumtion af de rettigheder, der er knyttet til varemærket

1. De til varemærket knyttede rettigheder giver ikke indehaveren ret til at forbyde brugen af mærket for varer, som af indehaveren selv eller med dennes samtykke er markedsført inden for Fællesskabet under dette mærke.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, såfremt skellig grund berettiger indehaveren til at modsætte sig fortsat markedsføring af varerne, især i tilfælde, hvor disses tilstand er ændret eller forringet, efter at de er markedsført.

Artikel 8

Licens

1. Der kan gives licens til varemærket for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, samt for en medlemsstats område som helhed eller for en del af dette. Licensen kan være en eksklusiv eller en ikke-eksklusiv licens.

2. Indehaveren af et varemærke kan gøre de rettigheder, der er knyttet hertil, gældende over for en licenstag, der overtræder en af bestemmelserne i licensaftalen med hensyn til licensens gyldighedsperiode, den udformning hvori varemærket må anvendes i henhold til registreringen, arten af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke licensen er indrømmet, det område, inden for hvilket der må gøres brug af varemærket, eller kvaliteten af de af licenstageren fremstillede varer eller præsterede tjenesteydelser.

Artikel 9

Rettighedsfortabelse på grund af passivitet

1. En indehaver af et af de i artikel 4, stk. 2, omhandlede ældre varemærker, som i en medlemsstat i fem på hinanden følgende år har tålt og været bekendt med brugen af et yngre varemærke, der er registreret i denne medlemsstat, kan ikke under henvisning til det ældre varemærke kræve dette yngre varemærke erklæret ugyldigt eller modsætte sig brugen af det yngre varemærke for varer eller tjenesteydelser, for hvilke det yngre varemærke er blevet anvendt, medmindre anmeldelsen af det yngre varemærke er sket i ond tro.

2. Enhver medlemsstat kan bestemme at stk. 1 skal finde anvendelse på indehaveren af et ældre varemærke som omhandlet i artikel 4, stk. 4, litra a), eller en anden ældre rettighed som omhandlet i artikel 4, stk. 4, litra b) eller c).

3. I de i stk. 1 eller 2 omhandlede tilfælde kan indehaveren af et yngre registreret varemærke ikke modsætte sig brugen af en ældre rettighed, selv om denne rettighed ikke længere kan gøres gældende mod det yngre varemærke.

Artikel 10

Brugen af varemærket

1. Såfremt indehaveren ikke inden fem år fra datoen for registreringsprocedurens afslutning har gjort reel brug af varemærket i den pågældende medlemsstat for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, eller hvis sådan brug har været ophørt uden afbrydelse i fem år, underkastes mærket de i dette direktiv omhandlede sanktioner, medmindre der foreligger skellig grund til, at brug ikke har fundet sted.

2. Følgende betragtes ligeledes som brug i henhold til stk. 1:

- a) brug af varemærket i en form, der kun ved enkeltheder, som ikke forandrer mærkets særpræg, afviger fra den form, hvori dette er blevet registreret
- b) anbringelse i den pågældende medlemsstat af varemærket på varer eller deres emballage udelukkende med eksport for øje.

3. Brug af et varemærke, der finder sted med indehaverens samtykke, eller som gøres af en person, der er berettiget til at anvende et fællesmærke eller et garantimærke, ligestilles med indehaverens brug af mærket.

4. For så vidt angår varemærker, som er registreret for den dato, hvor de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, træder i kraft i den pågældende medlemsstat:

- a) formodes den i stk. 1 omhandlede femårsperiode for at være påbegyndt på samme tid som en allerede inden denne dato påbegyndt periode med manglende brug, når der inden nævnte dato gælder en bestemmelse om sanktioner ved manglende brug af et varemærke i en sammenhængende periode
- b) anses den i stk. 1 omhandlede femårsperiode for at være påbegyndt tidligst på denne dato, når der ikke inden nævnte dato gælder nogen bestemmelse om brug.

Artikel 11

Retlige eller administrative sanktioner ved manglende brug af et mærke

1. Et varemærke kan ikke erklæres ugyldigt på grund af et bestående, ældre, kolliderende mærke, medmindre de krav om brug, der omhandles i artikel 10, stk. 1, 2 og 3, eller i givet fald i artikel 10, stk. 4, er opfyldt.

2. En medlemsstat kan træffe bestemmelse om, at et mærke ikke kan udelukkes fra registrering på grund af et bestående, ældre, kolliderende mærke, medmindre de krav om brug, der omhandles i artikel 10, stk. 1, 2 og 3, eller i givet fald i artikel 10, stk. 4, er opfyldt.

3. Uden at foregribe anvendelsen af artikel 12 i tilfælde af kontrasøgsmaal om fortabelse kan en medlemsstat træffe bestemmelse om, at et mærke ikke gyldigt kan påberåbes i et krænkelssøgsmaal, hvis det som følge af en protest fastslås, at indehaveren af varemærket kan fortabe sine rettigheder efter artikel 12, stk. 1.

4. Hvis det ældre mærke kun er blevet anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilket det er registreret, anses det for så vidt angår anvendelsen af stk. 1 til 3 kun registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.

Artikel 12

Fortabelsesgrunde

1. Indehaveren af et varemærke kan fortabe sine rettigheder, når der inden for en sammenhængende periode på fem år ikke i den pågældende medlemsstat er gjort reel brug af det

for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og der ikke foreligger skellig grund til manglende brug; fortabelse af et varemærke kan dog ikke gøres gældende, dersom reel brug af varemærket påbegyndes eller genoptages i tiden mellem udløbet af femårsperioden og tidspunktet for indgivelse af begæring om fortabelse. Påbegyndelse eller genoptagelse af brugen inden for de sidste tre måneder forud for indgivelse af begæring om fortabelse, idet denne tremånedersperiode tidligst begynder ved udløbet af den sammenhængende periode på fem år, tages imidlertid ikke i betragtning, såfremt forberedelserne til påbegyndelse eller genoptagelse af brugen først indledes, når indehaveren har fået kendskab til, at der eventuelt vil blive indgivet begæring om fortabelse.

2. Endvidere kan indehaveren af et varemærke fortabe sine rettigheder, når varemærket efter den dato, på hvilken det blev registreret:

- a) som følge af indehaverens virksomhed eller passivitet er blevet til en almindelig betegnelse inden for handelen for en vare eller tjenesteydelse, for hvilken mærket er registreret
- b) som følge af den brug, der af mærkeindehaveren eller med dennes samtykke gøres af mærket for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, vil kunne vildlede offentligheden, især med hensyn til varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse.

Artikel 13

Delvise registreringshindringer samt fortabelses- og ugyldighedsgrunde

Såfremt der kun for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke et varemærke er anmeldt eller registreret, er hindringer for registrering af varemærket eller grunde til dets fortabelse eller ugyldighed, skal varemærket kun udelukkes fra registrering eller fortages eller erklæres ugyldigt for så vidt angår de pågældende varer eller tjenesteydelser.

Artikel 14

Efterfølgende konstatering af et mærkes ugyldighed eller fortabelse

Når ancienniteten af et ældre varemærke, som indehaveren har givet afkald på, eller som er bortfaldet, påberåbes for et EF-varemærke, kan ugyldigheden eller fortabelsen af dette ældre mærke konstateres efterfølgende.

Artikel 15

Særlige bestemmelser for fællesmærker og garantimærker

1. Med forbehold af artikel 4 kan medlemsstater, hvis lovgivning giver mulighed for registrering af fællesmærker

eller garantimærker træffe bestemmelse om, at sådanne mærker udelukkes fra registrering eller fortabes eller erklæres ugyldige af yderligere grunde end de i artikel 3 og 12 omhandlede, i det omfang hensynet til disse varemærkers funktion kræver det.

2. Uanset artikel 3, stk. 1, litra c), kan medlemsstaterne træffe bestemmelse om, at tegn eller angivelser, der i omsætningen anvendes til at angive varers eller tjenesteydelsers geografiske oprindelse, kan udgøre fællesmærker eller garantimærker. Et sådant mærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde en tredjemand at bruge sådanne tegn eller angivelser i omsætningen, når de bruges i overensstemmelse med redelig markedsføringsskik. Navnlig kan et sådant mærke ikke påberåbes over for tredjemand, der har ret til at bruge en given geografisk betegnelse.

Artikel 16

Nationale bestemmelser, der skal vedtages for at efterkomme dette direktiv

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette

direktiv senest den 28. december 1991. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Rådet kan med kvalificeret flertal og efter forslag fra Kommissionen forlænge den i stk. 1 nævnte frist indtil senest den 31. december 1992.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 17

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. december 1988.

På Rådets vegne
V. PAPANDREOU
Formand